

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Šmolerjež knihicziščežerńi w Budyščinje a je tam sa šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

19. njedžela po swjatej Trojizny. Cf. 4, 22—28.

Budžće nowi čłowjekojo!

1. Kac ƙo to stanje?
2. Što to stutkuje?

1. My dyrbimy wotpołozicž „teho stareho čłowjeka“, „to přěšche wašchnje“, to je naše stare hrěšne wašchnje. To dosč njeje, teho abo drugeho čěžkeho hrěcha ƙo wostajicž, ně, nusne je, žyke hrěšne wašchnje ƙo wschědnje wušlětacž, kaž ƙo wječor draštu šlětasč. To wschať je čěžke džěło, dokelž nam stary čłowjek hłubje w kwi teži, hacž chzemy my ƙami pšhidacž. Někotry wostaji ƙo šleho skutka, ale tón šty lóšcht we wutrobje wón podtlóczicž njesamóže a ƙebi njepomyšli, kak lohko ƙo lóšcht stutk scžini. To je stara hra hrěcha, so naš wo Bohu, wo naš ƙamych jebje a tať naš pšchezo hłubje do šabludženja a škaženja čěžnje. To rěczi nam wo lubosći Božej, kiž tať kručze hrěch njetama, ale je w ƙwojej ƙmilnosći kaž Eli, so woczi šacžini pšhed hrěchom ƙwojich džěczi. A wopravdže pšchinješe nam jeno stary čłowjek škaženje, teho dla je jeho wotpołozicž nusne džěło. Wobhladať ƙebi to škaženje w historiji čłowškeho rodu, kak njepořluschnosć a hordosć Žěvy jón wo paradis šjeba, šawisć Raina bratroweho mordarja scžini, šty lóšcht Davita k mandželstwo-łamanju a mordarštwu čžerjesche. Hladať ƙam do ƙwojeho žiwjenja. Hdyž bu ty ƙlužomnik hrěcha, ƙy ty potom wopravdžity měr a radosć we wutrobje šacžuk?

Je wječenje tebe šbožowneho, kža tebe špokojneho čžinila? Njěšy ƙo potom čžim nješbožownišči čžut? Duž njehrajtaj se starym čžłowjekom, ale wotpołoz žeho.

My dyrbimy ƙo woblez noweho čžłowjeka, ale niz kaž ƙutnju wysche stareho kžodženja, kaž had nowu kžozu dostanje, ale pšchi tym had wostanje, ale wobnowjenje dyrbi š nutška pščinicž. „Wobnowče ƙo w duchu wašcheje myšle“ t. r. budžće nowi w najšnutškownišchej wutrobje. Myšl dyrbi nowa bycž. Kaž ma ƙo hrěch š korjenjom wutorhnyč, tať ma ƙo tež wobnowjenje w korjenju stacž. Wěšo dyrbi ƙo tole wobnowjenje wot Boha stacž, ale my dyrbimy jemu napšhecžiwu pščinicž, jemu našču wutrobu pšchinjeć a ƙo š nowa štworicž dacž. To je čěžke džěło, kiž ƙo š jenyj dobom njedoknja, ale wschědnje dyrbi ƙo š nowa džělacž, noweho čžłowjeka žiwicž a hładacž a Bohu pšchezo podobniškeho tworicž. To je bološtno džěło, hdyž dyrbiš ƙo mnoheho, šchtož běšche tebi přjedy lube, niz jenož wotrjeknyč, ale ƙamo napšhecžiwu stajicž, měšto hordosće poniznosće, měšto hłidženja lubosće hładacž. Tať potom šrosčemy k „wěrnej prawdosći“ a k „šwjatosći“.

2. Nowy čžłowjek dyrbi ƙo pošnacž w jeho kžodženju kaž šchtom na plodach. Žaposhčol mjenuje te plody: Wěrnosć. „Wotkladžće šzu a rěcžće wěrnosć.“ Njewobelhaj ƙwojeho bližškeho wo tebi, njecžer žane hejchletstwo, budž tajki, kajkiž ƙo pokazesh. Njewobelhaj jeho tež wo nim ƙamym a njebudž lišchcžak, ale budž šprawy a wěrny, hdyž to tebi tež njepšhecželstwo wunješe. Nje-

wobekhaj swojeho bližšeho wo druhim a njebudź pschi-
šłodnik.

Něcžće wěrnosć, kóždy je swojim bližšim, dokeł
my stawy šmy mjes šobu. My šmy stawy mjes šobu,
duž dyrbi sprawnosć a wěrnosć mjes nami bydlicž.
Šdžež njewěrnosć knježi, tam njemóže žane dowěrjenje być,
hdyž pak dowěrjenje psches kžě pohrjebamy, je škoda sa
naš a druhich wulka.

„Šněmacze-li wy šo, dha njehreščeže.“ Kóždy hněw
šakasany njeje. Wón je šwjaty hněw, hněw na hrěch,
kaž šo Mójsaš stote czelo wuhladawšči rošhněwa. Tónle
šwjaty hněw se šahorjenja sa Bože kralestwo dyrbinu tež
dženša měčž. Ale šakasany je hněw czesczelatomošče a
šebicžnosče dla, kiž žaneje měry njesnaje. „Njedajče
šlónzu na waschim hněwje šakhadžecž“, šchtó wě, hačž wono
tebi žiwemu šašo škhadža. Duž njehněwajče šo, ale
budžče czicheje myšle; wodajče temu, kiž je waš šranik, a
šjednajče šo se šwojim pscheczimnikom.

„Šchtóž šradnył je, tón njekrań wjazy.“ To njeje
jenož sa wullich paduchow pišane, ale tež sa šchescžijanow,
kiž šo šwonkownje czěšnje dđerža. Šelto je to tež dženša
jebanštwu w šjawnym žiwjenju, kaš to kóždy šwój wužitk
pyta na škodu drugeho, kaš wjele potajneho pschestupjenja
7. šasnje, kaš wjele bješbóžneho požčowanja, kaš wjele
njepraweho prošdnokhodženja, kaš wjele njelubošče psche-
czimo potrebne mu bratrej. Šprawny šchescžijan dželu se
šwěrnej pilnosću w šwojim powołanju, šo by sa šebje a
tych šwojich na czěšne waschnje nusnu potrebu šašlužik
a tež hiščeže „dawacž měł potrebne mu“.

Šdžež šu tele šchescžijanške pocžinki, tam šu šche-
scžijenjo živi k czěšči šwojeho lubeho njebjěškeho Wótza.

Šamjeń.

„Woblečče šo noweho człowjeka!“

(Šfes. 4, 22—28.)

Štóbš (490): To czělo czemny pohrjebacž.

Wasch czěłne šóšty pojimacž
A czělo hrěščne šchizowacž,
Šdnyž šchczemny jako šchescžan šy,
Šo dostał šbóžnosć wěcznu by!

Šo waschnju přěššim škaženy
Wšchal wobohi „šary człowjek“ šy
A nimajch dželu na njeju,
Šdnyž nejšy stanył k žiwjenju. —

Duž w duchu myšle wobnow šo
A woblekaj šo noweho
Šak człowjeka, kiž po Wosy
Še — podobny jom' — štworjeny,

Še prawdošči a šwjatosčči, —
Šhodž, kaš šo šwjatym šaleži!
Šžu wotkladž; wěrnosć k bližšim rěčž,
Šo towarštwo mohł k tobu měčž!

Dže stawy šchescžijenjo šu
Šu czěla jenoh' mjes šobu,
— Šak mohli myšlicž na šwadu
A hrěšćicž šhroble na hnadu?!

Ně, njedaj šlónzu šakhadžecž
Na hněwje šwojim, ale rěčž
Še šwojim bližšim pscheczelnje,
Nječy hanjer k dala woštanje!

A šchtóž je šranik, njekrań wjaz',
Nječy k dželom špróžnym šebi šchaz
Šu šhromadžuje po prawdže,
Šo dawacž mohł by šhudobje!

U.

Kak šškódne mylenje je, abo: Šebate šóšty (Šfes. 4, 22)!

Ššched někotrymi lětami, powjeda N. N., pscheczela wopnytach,
šotryž bliško pschi morju bydlesche. Šene ranje šo po brjosy wu-
šhodžowachmoj, jako bě runje wotliw špoczal. Šruch wot kraja
rošłamanu šódž w pěštu mjes škalobami pschivřetu wuhladawšči
šo šwojeho pscheczela praschach, kaš je šo tam šódž šwješa; na
to wón wotmolwjenje da: „Na tymle nješbožu běšče šnadne
mylenje k winu.“ Nětk hašle prawje šo džiwažo žadach podawš
šlyšecž. Wón takle powjedawše: „Ššched někotrymi měšazami
šamna šódž k pošošščeje Ameriki k šubkami wupjeljena pschijědže,
běšče wječžor, hdyž k bliškoscži kraja pschidžechu; šódžnižy našdala
woheń widžachu, šotrehož jašnosć běšče daloko widomna; měnjo,
šo je to šwětkownja (Seuchtturm), šo tam nastajichu; hašle hdyž
běšče pschepošdže, mylenje špóšnachu a pschi šódžinym šawróčženju
šo wona na škaloby šwješe.“

„Šsu pschi tym ludžo wo žiwjenje pschicšli?“ šo jeho
praschach.

„Šeno dwaj, ale šubla šu šo wšchě šnicžile,“ běšče wot-
molwjenje.

Ša do šłubokeho pschemyšlowanja šapadžech a njemóžu teje
myšle hačž do dženša wotbyć: mylenje běšče k winu wulkeho nje-
šboža; wo tym hodža šo wšchelake wužitne wěžy prajicž a tež
pišacž. Wšžesch žyle njewinowacže do mylenja šapadnyćž a tola
šónž wšacž. Šak měješče šo k šamnym šódžnikami; woni to
woprawdže měnjachu, běchu špravni, wopacžne šwětko běšče jich
šawjedlo, šuano jeno poš hodžinki wot pucža, a tola šo jich šódž
rošłama.

Někotři mlodži ludžo šu w tymšamym šrašče; woni ša
wopacžnym šwětkom šlěduja, to jich nimo žyrkwoje wjedže, nimo
njedželškeho něšchora ša woššewjenjom; woni žaneho štracha nje-
widža a njepnytu, šo k praweho pucža wotšupja, štoro šak rjež
njewinowacže do škaženja běža. — Ně! niž njewinowacže. Woni
maja wocži a dyrbjeli jej trjebacž; maja rošom a dyrbjeli
šebi pschemyšlowacž; haj, hiščeže wjazy: wěrna šwě-
tkownja, Bože šłowo, jašnje šwěczži; woni bychu šwoje
mylenje šesnacž mohli; ale šóšty k prošdnemu woššewjenju je jim
wocži šašlepil, teho dla njeńdu njewinowacže šhubjeni.

Někotry mlodny praji: Šštož šmėdža drusy czinicž, šmėm ja
tež, wón njepšchepnytuje, hačž je prawje, a dže do šłuda. Šłud je,
to šej myšlicž, šo czinicž šmėmny, šštož drusy czinja, a tónle šłud
je jara šrašchny.

Šas widžach muža k mosta do wodny škocžicž a na kraj
pluwacž; někotre šólčžata šo ššhroblichu a móžachu to tež došonjecž
ja njeshmėdžach, czehodla niž? Šrošemliwy, šnutššowny šłóbš še mni
džesche: Šy njemóžesch wšchal pluwacž, ty šónž wosmjesch! Šak je
w šódžnym nastupanju, my dyrbinu šamnych šo šnacž wuknyćž,
pschetož to šwětko, šotrež psched šobu widžimny, mohlo ložy šłud-
nicžka być. Ššopy w šněšy šu rjane, móžemy do nich šupacž,

wone ƚu wułamana częć a stupanje we głubokim ƚnęsy polóžeja; ale, czitarjo, najprjedy ƚo tola roshladujęze, hacź tež na tu stronu wjedže, hdźeź wy hicź dyrbicze, prjedy hacź ƚlędźicze, pschetoź hewaf bychu waś lohko sawjescź a njesbożownych seżinicź mohle. Tehodla je pschede wschēmi wężami nusne, so węcze, scto je samēr wascheho žiwjenja, tōn w Bożim ƚłowje namafacze; to je wasche wērne ƚwētlo, ja nim ƚlędźo ani ł prawizy ani ł lēwizy nje-wotstupęze!

Wo wopizach ƚo pomjeda, so wicho po někim czinja, sctoź widža; hdyź chzedža je popadnycz, ƚudobje ł wopojazym picžom pod sctomy nastajeja, hdźeź ƚu, potom lojerjo se ƚudobjom pija a ƚo wotƚala; hnydom hłupe wopizy pschischedschi tež pija, doniź wopojene wjazy częfacź njemōža; tak potom ƚebi ƚamym ł nje-ıbožu ƚo spopadaju. —

—n.

W Bożim mjenje.

Pšched něhdže 16 lętami wudhri w malej pruskej wjeszy wulki woheń. Dofelź bęsche prjedy teho dolga ƚuchota była, woheń spęschnje wokolo ƚebje hrabasche, a wschē pospyty haschenja sdachu ƚo podarmo bycz. Teź dom dźelaczerja Czornaka w jaśnych płomjenjach stejesche. Teho žona, kotraž mėjesche na łubi czinicź, bęsche ƚo podarmo prōzowala, po palazym sctodže ł domu wucęfnycz. Kad a płomjenja ju pschezo sašo ł wrōczenju nusowachu. Žaloscęzy ƚo njesbożowna pschi łubnym wofnje sjewi a jejne wo pomoz wolanie deleka stejazym wutrobu łamasche. Žadny pať ƚo njeswaži, ju se ƚamfnytm strachom wohnjowej ƚmjerczi wutorhnycz. Podarmo lubjesche ƚnjezi inspektor sto hriwnow temu, kotryź by ju wumohl. Nichtō ƚo njehnu. Ł pschezo wyschschō ƚapachy płomjenja, pschezo sadwēlowanšcho klicęjesche wo pomozwołanje wboheje žony. Hichęze juntrōcz wobnowi inspektor ƚwoje łubjenje. Duź pschihna, hafle nētrole psches wohnjowu ƚwētlinu ł spęschnemu domojwrōtej częryeny, węsty Nowotnik. „Sphtacz chzu w Bożim mjenje, ale niź ja pjenjesy!“ wōn wuwōla.

Ł dobom ƚoži wōn rēbl na palazy dom, kotryź w łōždym wofomiku ł hromadubnyjenjom hrožesche. Ł hjesdychowej napjatosczu sečehowachu wokolo stejazy łōždy jeho pohibow, jafō wōn nētto rychle po rēblu horje lęsesche. Woni dže wjedźichu, so bęsche tōnle fhrobly muž jeniczi seżimjer bohateje ƚwōjby. Wōh da tutej rjekowskej swaźliwosczi dobre poradzenie. Sbożownje wumozet ł nimale hjeswēdomitej žonu pōdu dozpi, prjedy hacź ƚo hrjadny pschepalichu a dom ł hrōsbnym wrjekotom do hromady ƚhpnny. Podarmo jemu inspektor hichęze ras ƚlubjene sto hriwnow podtytowasche. Mērnje, ale ł roshbudzenosczu je tōn jednory muž wot-pokasa a dźęsche na to czische ƚwōj pucz domoj. Teź krajnemu radźicęzelej napšhecziwo, kiź wo wohnju shoniwšchi spęschnje pschijędže a wumozerzej ƚwoje wofebite pschipōnacze wupraji, wōn pschi tym wosta, so je w Bożim mjenje jeno ƚwoju pschihłuschnoscz czinił.

F.

Njewotƚwjećej njedźelu!

Wērny podawł.

Njedźela dyrbi džen dycź, na kotrymź ƚo njeřmē dźelacz. To pať ƚebi człowjekojō njeřbu nēlaf wumyřlili, ale Wōh tōn Rnjes ƚam je to tak wustajil a prajil: Ty dyrbisch ƚwjaty džen ƚwjećicź. Dojcz wjele ludžom pať njedźela žadny ƚwjaty džen wjazy njeje, ale dźelawy džen, kaž łōždy druzi; duź dźelaju na tutym dnju wot ranja hacź do wjeczora, a hdyź drusy ludžo ke mschi du, ƚu na polach abo na łufach, ƚylu, ƚuscha a kopja;

sašo drusy ƚedža doma na ƚwojim stōlzu, sctija, plataju, sctewzuja a tƚaja, a Bože łube swony jich podarmo wōlaju. Sašo drusy lehnu ƚo na lēnju ławu, hdyź ƚo sctescziansta wofada w Bożim domje shromadźuje, a popoldnju abo wjeczor ƚhdaju w łorcžmach a pija a częcja haru. Zuba njedźela je sa jara wjele ludži tajki džen, na kotrymź najwjazy hręcha czinja. Ale huřto Bože khostanje sa tajkich pschestupjerjom tęcęzeje łasnje njewu-wostanje.

Sctyschęze, łubi czitarjo, tak je ƚo ras w Gmskim dole w Schwajzarkej bohatemu burej seřchlo, kiź ƚo ani po Boży ani po człowjekach njepraschesche, ale chzyřche pschezo po ƚwojej hłowje jęcz.

Ras njedźelu mėjesche wjele roźki wonkach ležo. Wo wobjedže pohlada na njebo a pytny nēfajke mrōczalki, — duź sawōla cęledź a praji: „Hōlzy, ruče won na polo, wjasajęze a czinęze, so wscho hromadu pschidźe; a wotroczo, ty ƚebi hnydom łonje sapschēhū a dojcz won! Nuts dyrbi wscho dženša, pschetoź na wjeczor smējemy Bože njewjedro. Sdyź te 20 kop hacź do wjeczora domoj swosymy, dha mōžęze ƚo wjeczor wina dojcz a na dojcz napicz.“

Rhroma wōwka, kiź po kryfach kłodęsesche, bē to sařkyschala; pomalu ƚo hacź ł hospodarzej seřchmjata a praji: „Sano, scto ƚebi tola myřlicch! Tak dolgo hacź ƚym ja tu na kuble, njeřmny ženje žanu njedźelu ani horřku domoj brali a moja wōwka je mi prajila, so ƚo teho tež dopomnicź njemōže, so by ƚo to tudy hdy stalo bylo — a tola ƚmy pschezo ł Boha žohuwani byli a njeje tu nihdy pola nař žana nusa była. Njech tež roźka kusł smofnje, to jej tak wjele njeswadži, a hdy by jej wscheje węży scto seřchłodžilo, dha dyrbisch ƚebi myřlicch: Tōn Rnjes, kiź je czi roźku dał, sečele tež deschczil, a duź masch ƚebi to łubicź dacź. Sano, ja cze Bože dla proschu, njeczil to, so by dženša dał domoj woschę.“

Sdyź wōwka takle ręcęsesche, stejjesche tam cęledź kōlo wokolo, — starschim mjes nimi bē jeje ręc ł wutrobje sctła, mlōdschi pať ƚo temu ƚmējachy, prajizy: To je tajke sařařke waschnje, nētł je ƚwēt hinajšchi.

„Wōwka“, praji bur, „na ƚwęcze dyrbi wscho ƚwōj sapoczatk męcź a hdyź dženša domoj swoschęz dam, dha wschaf to tak slē njeje, kaž ƚo wam šda. Lubemu Bohu wschaf budže to wscho jene, hacź dženša popoldnju spimny abo dźelamy, a jemu je runje tak łube, hacź je nařcha roźka na polu abo pod krywom. Sctoź je nutskach, je nutskach — a potom człowjek njetrieba wjazy w hrosy a sctasche bycz; — łajke smējemy jutšje wjedro, to njewēmny.“

„Sano, Sano“, wōwka napominasche, „nutskach a wonkach je wscho teho Rnjesa, a łaf na wjeczor budže, to ty njewęsch; ale to węsch, so ƚym ja twoja wōwka, a duź cze hichęze juntrōcz Bože dla proschu: Wostaj tola dženša ƚwoju roźku wonkach! radšcho sa zyle lēto, je-li dyrbjalo bycz, žaneho khlēba jęcz nochzyla, hacź so mi njedźelu takle wotřwjećisich.“

„Wōwka“, praji Jan, „sa waś wschaf budže tu khlēba dojcz, ale wscho ma ƚwōj czař, a łōždy pyta, łaf ƚwoju węż pschezo lępje do rjada seřtaja“.

„Ale Sano“, praji wōwka, „Bože ƚwjate łasnje tola tež placzja. Tych mėj tola Bože dla łajnje kędźbu. Ł hdyź tež masch ƚwoju roźku pod tęcchu — scto czi to pomha, hdyź pschi tym na ƚwojej duřchi sctłodujęsch?“

„Wo to ƚo njeřtaraj“, praji Jan hnēmny, „a nētto hōlzy, pschezo won. Wjasajęze, sctoź mōžęze! Rchwatajęze, so won pschidźęze!“

„Sano, łuby łoty Sano, daj ƚebi tola ręcęcz. Zube dźęczo, to mi tola ł ƚudobje njeczil“, proschesche wōwka, ale wscho bē podarmo. Hōlzy khwatachy won na polo, wjasachy a nētto ƚo žito domoj wōžesche, jedny wōs po druzim. Dwazęzi kop bē

domoj swożenyh, ale lědom běchu nuts, dha poczachu krjepjele padacž.

„Sleježe, wowka“, praji bur, kiž wješeły do jstwy sastupi, „ta wěz bu hotowa; wscho je pod tšěchu, a je šo wscho dušchnje činiło. Něk njech šo moje dla blhsta, a njech deschežif dže, tak jara hacž chze, — wschat mam wscho pod tšěchu.“

„Sano, ale wysche twojeje tšěchi je Anjesowa tšěcha“ — praji wowka wscha frudžena, a hdyž bě to wuprajila, sablysta šo na jene dobo, stwa bě wošwětlena, šo mōžesche čłowjek kōždemu do woblicža widžecž, a hlej, wschitzy běchu woblēdnjli a jastroženi. Bože njewjedro sahrima wysche kšěže, kaž by š jenyum wotmachom wscho do hromady porasycž chzjlo.

„Božo, Anježe!“ sawoła jedyn, „njewjedro je dhyrilo, kšěža šo pali!“ a wscho čžekasche š durjemi won. Domške stejachu w pło-mjenju, brōžnjowa tšěcha šo hižom palešche, — a se šnopow, kotrež běchu hafle domoj swožene, Boži woheń šopasche. Wschitzy kaž bjes myšlow běhachu, tōn jow, druhi tam. Ženo stara wowka wobšhowa šwoje myšle, šhrabny šwojej kijej, hewaf ničzo, domaša šo š durjam, namaka něhdže nekajke městacžko, hdžež šo klatny a modlesche: „„Scho pomha čłowjekej, hdy by runje zpty šwět dobył a na šwojej dušchi šchłodował. — D Anježe, twoja wola šo stań, niž nascha wola! — Šsmil šo nad nami, luby Anježe Božo!““

Dom šo spali hacž do dna — ničzo njeběchu won storhnyli. Na wopalniščežu stejese bur, bjes rosoma se šobu šamym rēczo: „Sa mam wscho pod tšěchu; — ale wysche twojeje tšěchi je Boža tšěcha, je wowka prajila.“ Š wot teho čžaša wōn žane druge šlowo hacž te njerēczi; pschezo šu ludžo tu šamu rēcž š jeho rta škšcheli; wōn bě wōwrotnik. Šchōž je jeho widžal, je šo nad nim nastrožal, wōn bě wschōn storhany, bjes myšlow, bjes rosoma. — Wjele ludži je tam pschischlo, wohladacž, šchtož bě šo stało. Šich wjele je nawuklo, šo wscho w Anjesowej ruzh leži, njech je na polu, njech je pod tšěchu, a šo mōže šo to, šchtož je psched deschežom wukhowane, bōrny psches Boži woheń šahubicž.

Duž pschi tym wostanje do wěčnosče: Špominaj na šabatny džen, šo by jōn šwjecžil a — na Božim žohnowanju a šwarnowanju je wscho ležane.

A. S.

P i s t y.

II.

Luby wujo!

Š Twojeje wotmolwy na mōj list widžu, šo je Čže to, šchtož Čži wōndy pišach, š dalischemu rospomnjenju pohnuło. Masch prawje, šo w stawijnje šerbškeho luda žaneje strony njeje, na kotrež bychu njeskutki napišane byle, kajkež šo w Ruskej podawaju abo šu šo w Franzowskej psched dobre što lětami šale. Š tym runje prawy dypk trjehič, šo mōže jenicžzy rosomne wocžehnjene młodžiny narod psched podobnym njesbožom šahowacž.

Rosomne wocžehnjene! Šsym šebi, luby wujo, trochu ša tym myšlit, kaš wuktu, wschittu čłowjecžnu šbožownosč špěchowazu wěz šy š tuthmaj šlowomaj mjenował. Dopomnich šo na lěhwo žghanow, kiž loni w Twojej pšikowej jamje nadeńdžechmōj. Štarschej trundlafaj, džēczi na pol nahe, wlošate a masane; nan ležo špasche, hōlcžiska šo pjerjechu a selachu, macž a džowta proscho ša namaj pschiběšchtej, a mjes tym šo jimaj nekajki dar dawachmōj, walichu šo tamni njebolakojo do zushch bėrnōw. W teje šwōjbje bēchtaj štarschej žyle lehnidlo njepočinkow wocžahnyloj: njerodu, lēnjosč, trhski, proschēstwo, paduchstwo, njehańbicžiwosč. Ženo

čłowjecžny napohlad a čłowška rēcž šwōjbu wot šwėrinny ros-džēlesche. Žehdy w Twojej pšikowej jamje tu prawu wucžbu namafachmōj, šo jenicžzy rosomne wocžehnjene čłowjeka š čłowjekej ščini.

Rusne njeje, wujo, šo je čłowjek žiwj; ale to je nusne, šo je rosomnje žiwj, a rosomnje je žiwj, hdyž je rosomnje wocžehnjeny. Šak tež ša nusne nimam, šo šo našch šerbški lud dale šdžerži, wjele nusnišcho je, šo šo pschi dobrch počinkach šdžerži, a to je tež jeno mōžno psches dobre wocžehnjene domach, w šchuli, we šlužbje, we wucžbje a pschi kajkežkuli škladnosčzi. Dōkelž pak šo hotown wocžehnjec nīhdže njenarodži, dha šebi myšlu, šo to, šchtož šebi wo wocžehnjenu pišamōj, w „Šomhaj Šōh“ wocžiččecž dam. Šak šmēje kōždy, kiž je š temu škutkej powołany, š teho wužitk. Budž w božemje, wujo!

Šwōj

... u.

Wschelake š bliska a š daloka.

— W pošedzenju žyrkwinskeho pschedštejicžerstwa w Njeswa-čzidle bu knjes šarar Šaktar w Šōšlinku ša noweho šararja wu-šwoleny. Šōh žohnuj jeho do noweho a w nowym šastojštwje!

— Njedželu 7. oktobra bēšche šrudny wopomnjenški džēń ša Šakezy. Knjes šarar Šōlcž špominasche w šwojim předowanju na wulke wohujowe njesbože, kotrež bēšche Šakezy psched 50 lětami, 7. oktobra 1856, potrjehiko. Šopolniju w 2 hodž. wuńdže woheń w kšězi na pucžu do Šloweje Ššy. Dōkelž šylny wētšik dujesche, šo woheń jara špěšchnje rosšchėri. 36 hospodarštwow a wysche teho 3 brōžnje, mjes nimi šaršta brōžen buch psches woheń ša-ničžene. Šschize na pohrjebniščežu šo palachu a bēšche šamo Boži dom w štrasche. Štarschi ludžo špominaja na štyšne čžašy, a čžēke čžašy, kotrež mējachu wbošy wotpaleni pschētracž, hdyž pschi rospadankach šwojeho wobšedžēštwja stejachu a nekto njelubosnemu šymštemu čžošej napschecžimo hladachu.

— Wot šakšje šynody je rosprawicž, šo žyrkwinska wysch-nosč na tym stejniščežu stej, šo wjetšchi džēł ewangelisko-lutherskich kšchescžijanow w Šakškej šebi žada, šo by šo šwjedžen šjoch kralow dale džeržal. Duž je wēšta wěz, šo budže šo šynoda tež ša to wuprajicž. Šež proštwja š kraja, šo by šo šermušchne předowanje na njedželu pschepoložiko, je šo wotpošasa. Šošebite wješele budže w našchim šerbškim ludu šbudžicž, šo šo nam luby šwjedžen šjoch kralow šdžerži.

— Šodawl je šo w Šarlinškim pschedmēšče Šōpenik štal, šo čłowjek wėrik njeby, šo je tajke nēšchto w našchim rosšahnjnym čžašu a to we hlownym mēšče Šarlinje mōžno. Šda šo bajka byčž, a tola je wėrno a šo štało w lēcze 1906. 16. oktobra popoždny pschindže wotdžēł 4. garde-regimenta, 11 muži a džekat-nik pod wōdženjom jeneho muža, kiž bēšche hejtmanowu uniformu woblecženy, do radneje kšěže w Šōpeniku. Šejtman da mēšchčžanostu a rendantu hlowneje kašy šajecž. Šdyž bēšche šebi knjes hejtman 4000 hriwnow, kiž bēchu w kašy, pschepodacž dal, pschitaja wōn, šo bychtaj šo mēšchčžanosta a rendanta wot wošafow na nowu štražu w Šarlinje domjeskoj. Druhym wošafam wōn pschitaja, šo bychu radnu kšěžu hišchče pol hodžiny wobšadženu džerželi a hejtman wotjēdže po pucžu do Šarlina. Šwožy bēchu šo wot tšēlenja domoj wrōčžili. W Šarlinje bēšche jim hejtman na pucžu falschowane kšēžorstē wopišmo pošajajo porucžik, š nim do Šōpe-nika čžahnyčž. Mēšchčžanosta a rendanta bušhtaj na nowej štraži w Šarlinje, hdyž bēšche šo jebanštwō wupošasa, pušchčženaj. Šejtman bēšche pschēšlepany jebaf, kiž wēšče a kručže wuštupowasche, šo jemu wėrjachu.